

disse Parter maa jo være varm Tilhænger af det her foreslaaede, for der vilde jo ikke være nogen Mening i at foreslaa en Bestemmelse, som baade Partiet fordømmer, og som den højtærede Justitsminister ogsaa fordømmer. Jeg har dog set en Udtalelse i et ledende socialdemokratisk Blad, som kunde tyde paa noget saadant, men jeg tror ikke paa den, for i saa Tilfælde maatte jo al Diskussion høre op, hvis man skulde kunne sige: Her er stillet et Forslag, som baade Forslagsstilleren og hans Parti er meget stærkt imod. Jeg maa derfor gaa ud fra, at den højtærede Minister er en Tilhænger af denne Udvidelse af Bestemmelsen, og jeg for mit Vedkommende hilser med Glæde den Udvidelse, Kommissionen har foreslaaet, og skal ogsaa være villig til at forhandle om en yderligere Udvidelse herudover. Om man kan gaa saa vidt, som den højtærede Justitsminister har foreslaaet, er maaske tvivlsomt, men jeg skal søge at følge ham, saa langt det overhovedet er mig muligt paa det Omraade. Jeg antydede før, at den højtærede Justitsminister skulde have udtalt sig imod denne Paragraf, og jeg har set efter i Motiverne; men dèr udtaler den højtærede Minister tværtimod meget kraftigt, at man bør gaa til denne Udvidelse. Ligeledes har jeg set efter i den højtærede Ministers Fremsættelsestale, og dèr berører Justitsministeren end ikke, at han har været i Tvivl om det rigtige i at gaa saa vidt. Jeg tilsiger altsaa min Støtte til, at vi gaar videre end Kommissionens forslag, hvis vi kan finde en passende Begrænsning, selv om jeg maaske nok tror, at Ministeren er gaaet noget vel vidt.

Det forundrer mig, at den højtærede Minister i § 260 har nedsat Straffen for den, som foretager ulovlig Frihedsberøvelse. Jeg er ikke klar over, hvorfor vi skal nedsætte Straffen dèr; det er dog et Forhold, som bør straffes meget strengt, ligegyldigt hvem der foretager Frihedsberøvelsen. Med Hensyn til Æresførnærmelser er der jo noget, som vi Jurister kalder Ringeagtsytringer, og det er et Spørgsmaal, om de skal straffes, eller om et Sandhedsbevis vil være tilstrækkeligt til at fritage vedkommende for Straf. Den højtærede Minister siger: Sandhedsbevis skal være tilstrækkeligt, ellers vil enhver Diskussion om offentlige Forhold være udelukket. Det er dog et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt. Selvfølgelig, naar Sandhedsbevis bliver ført, kan han ikke straffes for Sigtelsens Urigtighed, men maaske er der Grund til at sige, at selve den Form, han har givet Sigtelsen, kan være

Grund til, at Manden bør have en mindre Bøde. Jeg synes ikke, at Hensynet til Diskussionen af offentlige Forhold bør virke kraftigere her end f. Eks. i § 139; og dèr er Ministeren imod den store Ytringsfrihed for Pressen. Det samme maa kunne siges her. Til § 297, som jeg senere kommer til, stiller Ministeren sig paa lignende Maade; medens jeg synes, at der ogsaa dèr kunde tages lidt andre Hensyn.

Alle Jurister vil med Glæde hilse Kommissionens Bestræbelser for at holde de forskellige Berigelsesforbrydelser under ensartede Synspunkter, nemlig de forskellige Arter af Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods o. s. v. Man kan derfor billige, at den højtærede Justitsminister er gaaet samme Vej paa dette Omraade, som Kommissionen har foreslaaet. I Modsætning til Kommissionen har han indført et nyt Begreb: Rapseri; og det tror jeg er rigtigt; paa det Punkt slutter jeg mig fuldstændig til den højtærede Minister; det er godt at have et Tyveribegreb af ringe Grad, som man kalder Rapseri. Ligeledes vil det baade i det praktiske Liv og af Folk i Almindelighed blive hilst med Glæde, at den Omstændighed, at en Tyv medbringer Vaaben — selv om han ikke vil bruge dem — er en skærpene Omstændighed. Naar en Tyv paa den Maade sikrer sig paa Forhaand, selv om man ikke kan bevise, at det var hans Hensigt at bruge disse Vaaben, forekommer det mig, at han skal have større Straf. Foruden ved Medtagelse af Vaaben tror jeg, der er et andet Forhold, hvor Tyveri maa betragtes som begaaet under skærpene Omstændigheder; ved Marktyveri er det lige saa nødvendigt, at vi faar strengere Regler, og at det bliver angivet i Loven, at det er en kvalificerende Omstændighed. Det er nødvendigt, fordi der er visse Steder, hvor man *maa* kunne have sine Ting i Fred, saaledes at vedkommende Tyv ved, at han faar en meget streng Straf, dersom han tager saadanne Ting, der kun kan være paa disse bestemte Steder uden Opsyn; jeg tror, det maa betragtes som et offentligt Tillidsforhold, og at Krænkelsen heraf maa tages med som en skærpene Omstændighed.

Bedrageri er nu taget ind under Berigelsesforbrydelserne, og Bestemmelsen i den nuværende Straffelovs § 254, som siger, at i visse Tilfælde af Bedrageri kan man blive fri for Straf, naar vedkommende betaler Pengene tilbage, er ikke optaget i det foreliggende Straffelovforslag, hvad jeg anser for godt; det er dog et Spørgsmaal, om der ikke skulde være en lille Ventil